

Teoria dels cossos

Gabriel Ferrater

Kensington

La llum de l'estiu nòrdic és immensa,
i aquelles tardes que no moren mai.
Com la pau de després. Quan elles diuen
gairebé el vell secret que cerquem sempre
per camins nous.

I ella parla, i em diu
les imatges que amb ella fan camí:
el camí seu, tan lent, per on la meno
fins al cim.

«Sempre em sembla que em transformo.
No sabràs mai les coses que em fas creure,
cos meu. Una vegada, vaig ser Kensington,
aquesta estesa de carrers retorts,
clars de llum sense sol. I fa un moment
et dic que m'he tornat una flor groga.»

D'imaginar floral, a mi m'és fàcil.
Du bist wie eine Blume, i a la mà
tinc encara un record de flor carnívora,
la cosa que es va obrint fins a una flor
de carn humida, corol·la desclosa
vasta increïblement, perquè, insecte,
m'hi doni. Dic:

«Et tornes una flor,
i tot el cos et puja cap aquí.»

M'he torçat. Pura llum. Tots els dibuixos
que sé calcar no valen. Corregeix:
«No, si la flor no compta. És que era tota
groga. Te m'he tornat una flor groga.»